

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou ve věci žalobce **Z. T.**, bytem L. 187, zast. Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Legionářská 797/3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2012, sp. zn. KÚOK/120154/2011/ODSH-SD/7469, čj. KUOK 12019/2012, ve věci přestupku,**

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 9. 9. 2011, č. j. SMOL/145390/2011/OARMV/PD/Kas, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání

přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění k 31. 7. 2011, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 14. 6. 2011 v 9:56 hodin na silnici číslo I/35 u obce Křelov při řízení motorového vozidla tov. zn. Infiniti, registrační značka 4E0 8131, nerespektoval svislou dopravní značku B 20a "Nejvyšší dovolená rychlost" se symbolem „110“ a v úseku její platností překročil o 67 km v hodině nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, kdy vozidlu byla silničním radarovým rychloměrem AD9T naměřena rychlost 183 km/h, při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ byla tedy jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 177 km/h. Tímto svým jednáním žalobce porušil § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. Za tento přestupek mu byla v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) a podle § 22 odst. 7 zákona o přestupcích uložena sankce – pokuta ve výši 10.000 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu osmi měsíců a současně uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč.

[2] V žalobě žalobce namítal, že žalovaný přijal nesprávné právní závěry a zkrátil žalobce na jeho právech. To žalobce vytýkal správnímu orgánu prvního stupně již v odvolání. Podle žalobce oba správní orgány porušily povinnost zjistit skutkový stav s ohledem na zásadu materiální pravdy podle § 3 správního řádu a při hodnocení podkladů rozhodnutí postupovaly v rozporu s § 50 odst. 4 správního řádu. Žalobce v žalobě tvrdil, že v době spáchání přestupku předmětné vozidlo neřídil, řídila jej jiná osoba, která to i policejnímu orgánu potvrdila. V rozporu s tím ani tato osoba (syn žalobce M. T.) nebyla správním orgánem prvního stupně předvolána k ústnímu jednání a ani jinak nebylo její stanovisko získáno. Správní orgán prvního stupně tímto zcela nepochybně způsobil podstatnou vadu řízení, kterou však žalovaný přehlédl s tím, že se jedná o důkaz nadbytečný. Podle žalobce takový výsledek nadbytečný být nemohl, neboť byl zcela nepochybně způsobilý žalobcovu pozici změnit a podezření vyvrátit. Správní orgány obou stupňů tak neučinily ani za situace, kdy z výpovědi policisty T. je zřejmé, že tvář osoby přestupce nedokázal rozpoznat. To přitom není možné ani z fotografie pořízené radarem. Za této situace nemůže správní orgán rezignovat na povinnost zjistit skutkový stav věci natolik, aby byly odstraněny důvodné pochybnosti, jež zcela nepochybně v daném případě vyvstaly. Pro vyhodnocení pravdivosti výpovědí zasahujících policistů neprovedly správní orgány ani tak elementární zjištění jako to, zda je s ohledem na situaci na místě přestupku možné, aby policista B. mohl vozidlo po celou dobu – tedy až do okamžiku, kdy bylo zastaveno dalšími policisty – sledovat dalekohledem, jak tvrdil. Naopak žalobce výslovně uvedl, že toto možné nebylo s ohledem na zatáčky na komunikaci a že tedy toto tvrzení uvedeného policisty je zjevně nepravdivé a znevěrohodňuje i jeho další výpověď. Žalobce přitom zdůraznil, že podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost. Dále podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky § 2 správního řádu. Protože pochybnosti o osobě pachatele nebyly v řízení spolehlivě odstraněny, měl dle názoru žalobce žalovaný rozhodnout podle zásady *in dubio pro libertate*. Žalobce odkázal na základní principy správního trestání a judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které uložený zákaz činnosti je velmi citelným zásahem do svobody jednotlivce činit vše, co

nezasahuje nepřipustným způsobem do práv a oprávněných zájmů jiných. Takový zásah pak musí být opřen pouze o závažné důvody a je možné učinit tak pouze zákonem stanoveným postupem. Tímto postupem jsou pravidla přestupkového práva hmotného i procesního založena podobně jako pravidla práva trestního na některých zásadách, zejména zásadě presumpce nevin, zásadě *in dubio pro reo*, zásadě postihu za zaviněné jednání, zásadě postihu za přestupek pouze v případě, že jsou naplněny všechny zákonné znaky přestupku, zásada *nullum crimen sine lege*, která zahrnuje mimo jiné rovněž *nullum crimen sine lege praevia*, to je zákaz retroaktivity trestního zákona aj. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 17/2007-35 nebo čj. 1 As 96/2008-115, podle kterých se trestnost správních deliktů řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů, což mimo jiné znamená, jak bylo již uvedeno a je to explicitně vyjádřeno i v přestupkovém zákoně, že i v rovině správního trestání se uplatní zásada *nullum crimen sine lege praevia*, *nulla poena sine lege praevia*, tedy zákaz retroaktivity v neprospěch pachatele a princip vyjádřený explicitně v § 2 TrZ, podle kterého se trestnost posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl trestný čin spáchán; podle pozdějšího zákona se postupuje tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s odvolacími námitkami a žalovaný se s nimi plně vypořádal v napadeném rozhodnutí a na svých závěrech tam učiněných nadále setrvává. Žalovaný dále poukázal na to, že argumentace žalobce ohledně údajného porušení § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu ze strany správních orgánů je velmi obecná. Na obecně vznesené námitky lze reagovat opět pouze obecně. Posouzení věci, konkrétně zda byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, spadá do pravomoci správního orgánu, který při posuzování věci vychází z provedených důkazů, o něž své závěry opírá a nikoliv z názorů obviněného. Je vcelku normální, že každý z obviněných namítá důvodné pochybnosti o zjištěném stavu věci, včetně nedostatečného rozsahu dokazování. V projednávané věci bylo zcela jednoznačně prokázáno, že v uvedené době na uvedeném místě byla žalobci naměřena rychlost 177 km/h po odečtení možné odchylky v místě, kde byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost 110 km/h. Dle žalobce žalovaný nevyvrátil jeho tvrzení, že inkriminované vozidlo neřídil v době měření on, nýbrž jeho syn. Dále zpochybňuje možnost plynulého, nepřerušovaného sledování inkriminovaného vozidla příslušníky policie, neboť toto bylo údajně znemožněno z důvodu zatáček. Nejprve je nutno poukázat na malou a velmi podstatnou nepřesnost, a to, že se nejedná o zatáčky, ale zatáčku jednu, a to velmi plynulou, což je dáno i tím, že se jedná o silnici pro motorová vozidla, která ostré a nepřehledné zatáčky nesmí obsahovat. Co se týká samotné verze údajné výměny řidičů (pokud pomineme, že zastavení a stání na tomto typu silnice je zakázáno, samotný manévr zastavení v zatáčce v místech, kde se pohybují vozidla rychlostí kolem 110 km/h by bylo a je tak značně riskantní), tato je nevěrohodná z prostého důvodu. Důležitý údaj je rychlost vozidla žalobce, které se pohybovalo rychlostí 49 m/s (117 km/h) a úseku, který musel žalobce od údajného brzdění do zastavení vozidla projet. Pokud budeme vycházet z průměrných čísel (kniha Soudní inženýrství od prof. B.), vozidlo by brzdilo po dobu asi osmi vteřin, kdy by za tuto dobu urazilo vzdálenost asi 208 m. Tato ujetá vzdálenost je natolik velká, že i v případě, že by se mezi stanovištěm policie, která prováděla měření rychlosti, a stanovištěm tzv. likvidačním, nacházel „mrtvý bod“ (místo, kde by nebylo vozidlo z žádného stanoviště vidět), tímto bodem by musel žalobce zákonitě projet a nikoliv nutně zastavit. Navíc by případnou „výměnou řidičů“ došlo zcela logicky k časové prodlevě od měření k zastavení vozidla, která však dle výpovědi svědků – policistů

zaznamenána nebyla. Za velmi podstatné považuje žalovaný i skutečnost, že svědek (policista provádějící měření) při měření sledoval řidiče, kterého po dojetí na likvidační místo zcela jednoznačně identifikoval. Argumentace žalobce, že nebyl dostatečně zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, je subjektivní snahou žalobce, která je vyvrácena výsledkem svědků a záznamem z měřicího zařízení, které korespondují se služebními záznamy pořízenými v den kontroly, což zvyšuje věrohodnost těchto svědeckých výpovědí. Co se týká námítky, že nebyl vyslechnut syn žalobce, který měl údajně v době měření rychlosti vozidlo v daný okamžik řídit, k tomu žalovaný uvedl, že správní orgán je povinen provést takové důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci a návrhy účastníků řízení není vázán. Žalovaný poukázal na to, že žalobce byl v řízení o přestupku naprosto procesně pasivní, čímž se připravil o možnost navrhnout výslech svědka – svého syna na podporu svého tvrzení o údajném předsednutí na místo řidiče. Tohoto svědka nenavrl žalobce ani v odvolání, kde pouze konstatoval, že ve spisovém materiálu absentuje jakékoliv jeho vyjádření. Na toto vyjádření reagoval správní orgán prvního stupně v písemnosti označené jako předložení odvolání a poté žalovaný ve svém rozhodnutí o odvolání. Z uvedených důvodů se žalovaný neztotožnil se závěrem žalobce, že v případě, že by policisté po celou dobu neměli v dohledu vozidlo, jehož rychlost byla měřena, by přicházela v úvahu namítaná varianta výměny řidičů zrovna v úseku, kde nebylo ze strany policie vidět. Z uvedené argumentace je patrné, že jde pouze o snahu zpochybnit důkazy, které nejsou ve vzájemném rozporu a společně tvoří uzavřený řetězec důkazů, které prokázaly vinu žalobce, jak bylo uvedeno v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a následně v rozhodnutí žalovaného.

[4] V replice žalobce uvedl, že vyjádření žalovaného svědčí o formalizovaném přístupu žalovaného i správních orgánů prvního stupně ke správnímu trestání. Žalovaný nevznáší žádné relevantní argumenty, jimiž by tvrzení obsažená v žalobě vyvrátil. Jeho náhled na posouzení skutkového stavu a žalobcových výhrad je pak zcela v intencích spekulací, které nemají oporu ve spise – neboť aniž by ze spisu byla patrná situace na místě údajného přestupku, kdy zcela absentuje jak náskok toho, kde bylo místo, kde byl instalován radar, a místo likvidační, tvrdí žalovaný, že se jednalo o úsek přehledný. Žalobci je přitom daný úsek skutečně znám (zjevně na rozdíl od pracovníků žalovaného). Co se důležitého svědka M. T. týká, pak je žalobce přesvědčen, že přestupkové řízení není řízením návrhovým, jak lze vyvodit ze závěrů žalovaného (tedy že jeho výpověď nenavrhoval žalobce v odvolání), nýbrž že zákonodárce správními orgány, včetně žalovaného, ukládá povinnost *ex officio* zjistit dle principu materiální pravdy skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Co jiného přitom může představovat důvod pro pochybnost, než-li to, že jiná osoba před policejním orgánem uvedla, že přestupek spáchala ona, nikoli rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uznáný žalobce.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 27. 1. 2012 s přihlédnutím k právní úpravě účinné ke dni spáchání přestupku.

[6] Ze správního spisu ve vztahu k žalobcovým námitkám soud zjistil z oznámení o přestupku ze dne 14. 6. 2011, že žalobce spáchal přestupek tak, jak je uvedeno v prvním odstavci tohoto rozsudku s tím, že žalobci byla naměřena rychlost

jízdy 183 km/h. Žalobce uvedl, že byl zastaven po asi šesti kilometrech od změření a toto vyjádření podepsal. V úředním záznamu ze dne 14. 6. 2011 nstržm. P. T. zapsal, že žalobce uvedl, že vozidlo neřídil a že se s řidičem vyměnil za sjezdem u obce Křelov. Při zastavení vozidla a řešení přestupku byl přítomen spolujezdec, který u sebe neměl žádné doklady, a byl proto přivezen na OOP ČR IV ke zjištění jeho totožnosti, kdy byl ztotožněn pan M. T.. V úředním záznamu je uvedeno, že „v průběhu řešení přestupku žalobce uvedl, že se brání všemi prostředky, které má k dispozici“. V úředním záznamu pprap. M. B. bylo popsáno zjištění shora uvedeného přestupku a dále to, že vozidla byla měřena zepředu. Měřicí stanoviště bylo pod mostem u nájezdu na silnici I/35. Likvidační stanoviště bylo asi 2 km od měřicího stanoviště u kruhového objezdu u hypermarketu Globus. Pprap. M. B. popsal, jak viděl vozidlo i posádku z přední části vozidla přes čelní sklo a jak řidič po zaměření vysokou rychlostí pokračoval ve směru od Olomouce bez známek jakéhokoliv zpomalení. Kolegové po zastavení vozidla na likvidačním stanovišti zpětnou kontrolou nahlásili RZ, typ vozidla, které pprap. M. B. potvrdil. Po chvíli mu kolegové sdělili, jestli by se nemohl dostavit na místo likvidačního stanoviště z důvodu, že řidič chce vidět pořízenou fotodokumentaci. Po příjezdu na místo likvidačního stanoviště kolegů ukázal dokumentaci a potvrdil osobu řidiče, která řídila vozidlo v době změření, i osobu, která seděla na místě spolujezdce. Bylo polojasno, viditelnost vozidla byla velice dobrá. Z fotodokumentace k záznamu o přestupku soud zjistil spáchání přestupku tak, jak bylo uvedeno v úvodu rozsudku, na fotografii je zobrazeno vozidlo, na další fotografii registrační značka a na další fotografii je velmi málo ale přesto částečně viditelný záběr řidiče vozidla. Dále je ve spise založen platný ověřovací list a potvrzení o převzetí kauce. Ve spise je založen výpis o bodovém hodnocení žalobce, ve kterém je uvedeno nula bodů. Z výpovědi nstržm. P. T. soud zjistil, že zjištění přestupku proběhlo tak, jak bylo uvedeno výše a totožnost řidiče – žalobce, který spáchal přestupek, potvrdil policista B., který přijel na likvidační stanoviště ukázat fotodokumentaci; na dotaz, zda je vidět z měřicího a likvidačního stanoviště, nstržm. P. T. uvedl, že ne, a na dotaz, za jak dlouho po nahlášení vozidla ho zastavil, svědek uvedl, že to bylo asi okolo jedné minuty. Z výpovědi pprap. M. B. se podává, že měřicí stanoviště bylo pod mostem u firmy Regena asi 2 km od měřicího stanoviště, že svědek vykonával nastavení a obsluhu radaru, vozidlo sledoval přední částí přes řidičovo čelní sklo za pomoci dalekohledu, zda-li mají vozidla na čelním skle vylepeny dálniční známky. Svědek nahlásil vozidlo pomocí ručního terminálu na likvidační stanoviště a kolegové zastavení vozidla potvrdili a poté mu sdělili, ať se dostaví na místo likvidačního stanoviště, aby žalobce viděl pořízenou fotodokumentaci; na místě svědek potvrdil, že se jedná o osobu řidiče a potvrdil i osobu spolujezdce ve vozidle; na dotaz, jestli je vidět z měřicího na likvidační stanoviště, svědek uvedl, že ne, a na dotaz za jak dlouho kolegové potvrdili, že vozidlo zastavili, uvedl, že asi za necelou minutu. Přestupek byl projednán v nepřítomnosti žalobce, protože předvolání žalobci bylo doručeno tzv. fikcí. Dokazování bylo provedeno všemi citovanými písemnostmi spisu.

[7] V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně o přestupku byly všechny uvedené důkazy vyjmenovány, popsány a vyhodnoceny. Správní orgán prvního stupně uvedl, že řádně zvážil svědecké výpovědi policistů a neshledal žádné zásadní rozpory či nesrovnalosti, pro které by o učiněných výpovědích pochyboval. Správní orgán prvního stupně zdůraznil, že policista B., který předmětné vozidlo sledoval a viděl řidiče přes čelní sklo a následně po zastavení uvedeného vozidla na likvidačním stanovišti řidiče i spolujezdce identifikoval. Z toho správní orgán prvního stupně dovodil, že přestupek byl bez důvodných pochybností prokázán, že v době

změření řídil uvedené vozidlo právě obviněný. Podle § 7 odst. 1 zákona o přestupcích posuzoval správní orgán prvního stupně odpovědnost za spáchaný přestupek podle zákona účinného v době spáchání přestupku, neboť pozdější zákon není pro pachatele odlišný.

[8] V odvolání uvedl žalobce námitky, které jsou shodné s žalobními, uvedl, že vozidlo neřídil a tuto skutečnost potvrdil jeho syn M. T., avšak nebyl jako svědek k ústnímu jednání ani předvolán. I když policejní orgán tuto osobu ztotožnil, což znamená, že v daném případě považovaly její účast za důležitou, ve spise zcela absentuje jakýkoliv postoj tohoto svědka k danému případu. Při znalosti místa spáchání přestupku a trasy mezi tímto místem a místem, kdy bylo vozidlo zastaveno, nelze přitom spolehlivě bez jakýchkoliv pochybností vyvrátit odvolatelovo tvrzení. Oba policisté časový úsek mezi okamžikem měření a okamžikem zastavení vozidla jen subjektivně odhadují. Z listin založených ve spise, zejména pak z fotografie pořízené radarem, není možné osobu řidiče jakkoliv identifikovat. Správní orgán tyto rozpory neposuzoval a podklady hodnotil nepřezkoumatelným způsobem.

[9] Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na dokumentaci správního orgánu prvního stupně a dodal, že v předvolání ze dne 28. 6. 2011, které bylo žalobci doručeno 11. 7. 2011, byl žalobce poučen podle § 36 správního řádu o právu navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení. Žalobce se bez omluvy k nařízenému ústnímu jednání dne 28. 7. 2011 nedostavil, ač byl řádně předvolán, měl možnost se k celé situaci vyjádřit, navrhnout jako svědka svého syna, této možnosti však ze své vlastní vůle nevyužil. Správní orgán prvního stupně tedy postupoval v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a vedl řízení v nepřítomnosti žalobce a provedl výslech svědků, kdy po tomto provedeném dokazování neměl o osobě řidiče ani o průběhu spáchání přestupku pochyb. Za této důkazní situace by byl i výslech dalšího svědka nadbytečný, neboť by nemohl již vyvrátit provedené dokazování. Žalovaný uvedl, že právě svědecké výpovědi verzi odvolatele vyvrátily. Před správním orgánem prvního stupně pprap. B. vypověděl, že daného dne obsluhu, nastavení radaru a měření vykonával on. Vozidlo, které řídil žalobce, sledoval z přední části přes čelní sklo, kdy během této činnosti používal i dalekohled. Jakmile bylo předmětné vozidlo změřeno, nahlásil kolegům na likvidační stanoviště potřebné informace a během jedné minuty dostal od kolegů zpětnou vazbu o zastavení hlášeného vozu. Následně ho kolegové opět kontaktovali s tím, že žalobce si přeje vidět pořízenou fotodokumentaci, tak ať se dostaví na likvidační stanoviště. Toto policista učinil a současně identifikoval i žalobce jako přestupce, neboť se jednalo o stejnou osobu, kterou viděl dalekohledem přes čelní sklo, a která byla současně řidičem předmětného vozidla. Tato výpověď odpovídala skutečností uvedeným v úředním záznamu ze 14. 6. 2011. Svědecká výpověď zasahujícího policisty nstržm. Trtílka se v klíčových otázkách shoduje s výpovědí druhého svědka, kterou odvolací správní orgán hodnotil jako klíčovou a prokazující skutečnost, že k přestupku došlo tak, jak to popsali zasahující policisté. Jako další důkaz prokazující spáchání přestupku žalovaný uvedl fotografie zachycující překročení nejvyšší povolené rychlosti v daném úseku, ze které je bez pochyb zřejmé, o jaký typ vozidla se jedná, i registrační značka je zcela čitelná. Pravdou je, že tvář řidiče není rozpoznatelná, ale jak již bylo konstatováno výše, řidič byl následně identifikován policistou, který ji prováděl. Dále žalobce poukazoval na to, že vzdálenost mezi stanovišti policisté pouze odhadují, kdy žalovaný k tomu uvedl, že odhad policistů o vzdálenosti okolo dvou kilometrů zcela odpovídá reálné vzdálenosti, což je žalovanému známo z úřední činnosti. Jestliže zvážíme rychlost měřeného vozidla

a vzdálenost asi 2 km, odpovídá toto časovému úseku okolo jedné minuty, jak shodně uvedli oba zasahující policisté ve svědeckých výpovědích. Během tohoto časového rozmezí je nereálné, aby řidič vozidlo zastavil a vyměnil si místo se spolujezdcem, rozjel se a dále pokračovali v jízdě. Jak již bylo konstatováno, tato verze byla vyloučena svědeckou výpovědí policisty, a proto toto tvrzení vzhledem k výše uvedenému hodnotil žalovaný jako účelové. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou, že správní orgán prvního stupně neposuzoval rozpory a podklady hodnotil způsobem zjevně nepřezkoumatelným. Po prostudování spisového materiálu nedospěl žalovaný k závěru, že by v provedených důkazech byly rozpory. Žalovaný uvedl, že podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. K tomu žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl a zhodnotil všechny podklady, které před zahájením řízení o přestupku nashromáždila Policie ČR a během řízení správní orgán prvního stupně. Jako stěžejní důkazy prokazující skutečnost, že byl spáchán přestupek žalobcem, slouží svědecké výpovědi zasahujících policistů a fotografie pořízená při překročení rychlosti žalobcem, které slouží jako důkazní prostředky podle § 51 s. ř., které však správní orgán prvního stupně řádně zhodnotil a které jsou přezkoumatelné. Pro navrhované zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí podle žalovaného ze spisové dokumentace nevyplývá žádná skutečnost. Žalovaný uzavřel, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem, konkrétně v souladu s § 3 správního řádu a během přestupkového řízení neporušil procesní či jiná práva žalobce. Žalovaný je přesvědčen, že předložené podklady pro rozhodnutí objasnily skutečný stav věci a spolehlivě prokazují, že žalobce překročil dne 14. 6. 2011 u obce Křelov nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou B20a o 67 km/h. Tím naplnil skutkovou podstatu přestupku tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, a není třeba dalších úkonů. V rámci přezkoumání celé věci posoudil žalovaný i výši uložených sankcí, které jsou podle něj adekvátní závažnosti přestupku a společenské nebezpečnosti s přihlédnutím k § 12 odst. 1 zákona o přestupcích tak, jak ve svém rozhodnutí uvedl a odůvodnil správní orgán prvního stupně. Žalovaný současně žalobce poučil o možnosti upuštění od výkonu zbývajících částí trestu zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel.

[10] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[11] Podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 40 km.h-1 a více nebo mimo obec o 50 km.h-1 a více.*

[12] Podle § 22 odst. 7 téhož zákona *pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku se uloží za přestupek podle odstavce 1 písm. a), písm. e) bodů 2 až 4, písm. f) bodů 2, 7, 10.*

[13] Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

[14] Podle § 50 odst. 1 správního řádu *podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.*

[15] Podle § 51 odst. 1 věta právní správního řádu *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.*

[16] Předně soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích. Z téhož důvodu neuznal námitku žalobce o retroaktivitu, neboť pozdější zákon nebyl pro žalobce ani přísnější ani příznivější, ale stejný (podle § 7 odst. 1 zákona o přestupcích *odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější; podle § 7 odst. 2 zákona o přestupcích pachateli lze uložit pouze takový druh sankce, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje*).

[17] Spornou otázkou dále v souzené věci bylo, zda se přestupku dopustil žalobce a zda bylo prokázáno naplnění všech znaků přestupku.

[18] Ze správního spisu soud zjistil, že dokazování bylo provedeno v souladu s požadavky, které na ně klade zákon, všechny užití důkazy byly v souladu a verzi tvrzené žalobcem nenasvědčovala žádná skutečnost ani tato verze nebyla ničím prokázána. Tak se mohl soud ztotožnit s argumentací správních orgánů v napadených rozhodnutích. Žalobce překročil povolenou rychlost nejméně o 48 %, což je značná míra a dosahuje zvýšené míry společenské nebezpečnosti, zcela postačující pro naplnění materiálního znaku přestupku. Úvahu o nemožnosti zastavit vozidlo, provést výměnu řidičů a znovu se rozjet do poměrně vysoké rychlosti v úseku necelých 2 km shledal soud jako logickou a věcně správnou, nikterak nepřekračující meze správního uvážení.

[19] Soud neshledal v souzené věci ani rozpor s § 50 odst. 4 správního řádu, podle kterého *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.* Správní orgány vyhodnotily všechny podklady rozhodnutí a důkazy a vypořádaly se se všemi námitkami a skutečnostmi, které v řízení vyvstaly. Odpovědnost za spáchání přestupku nese jednoznačně žalobce, což bylo jasně prokázáno a námitky s opačným tvrzením byly věrohodně vyvráceny. Proto ani soud nepovažuje za nutné či potřebné vyslýchat svědka – syna žalobce, který měl podle žalobce vozidlo v době spáchání přestupku řídit. Ostatně ani sám žalobce nenamítal ve svém písemném vyjádření v oznámení přestupku, které podepsal, že by vozidlo neřídil. Nadto byla o spáchání přestupku pořízena fotografie s podobiznou řidiče, která je sice o něco méně čitelná, avšak ne zcela nečitelná. Podstatné je, že shodu v osobě řidiče v době měření rychlosti a zjištění spáchání přestupku a poté při oznámení přestupku potvrdil pprap. M. B., který osádku vozidla viděl při měření z čelní strany. Skutečnost, že je čelní sklo průhledné, dosvědčuje fotografie ve spise. Rovněž soudu je známo, že

komunikace, na které k přestupku došlo, tvoří v úseku před kruhovým objezdem pouze velmi mírnou zatáčku. To lze mimo jiné ověřit i na internetových mapách.

[20] K projednání přestupku u správního orgánu prvního stupně se žalobce nedostavil, ani si nepřevzal předvolání. Odvolání bylo podáno neodůvodněné a teprve v jeho doplnění žalobce vnesl námitky obdobné žalobním. Procesní taktika, kdy tak osoba obviněná z přestupku činí, záleží jen na ní a je legitimní, avšak žalobcem zvolený postup v celé souzené věci snižuje důvěryhodnost jeho tvrzení, která navíc nejsou ničím podepřena. K důvěryhodnosti pouhého tvrzení syna žalobce, že vozidlo při spáchání přestupku řídil syn žalobce, soud konstatuje, že mezi žalobcem a svědkem je vztah, který může nebo by mohl nasvědčovat snížené důvěryhodnosti jejich shodného tvrzení. V tomto směru odkazuje zdejší soud na svůj shodný názor z rozsudku ze dne 18. 6. 2012, čj. 76 A 13/2011-52, o přestupku urážky na cti, dostupný na www.nssoud.cz, přičemž o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku dosud nebylo Nejvyšším správním soudem rozhodnuto – věc pod sp. zn. 2 As 109/2012). S návrhem na výslech svědka - syna žalobce se vypořádal žalovaný ve svém rozhodnutí a i soud tento výslech za výše popsaných okolností souzené věci považuje za nadbytečný. Sám žalobce ve své argumentaci v odvolání a žalobě nepojmenovává žádný důvod ani okolnost či skutečnost, ze kterých by mělo vyplývat, že vozidlo neřídil žalobce.

[21] K důvěryhodnosti policistů formuloval Nejvyšší správní soud základní pravidla např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007-114, z něhož vyplývá, že policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv *a priori* předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, čj. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008, čj. 1 As 64/2008-42, a ze dne 21. 9. 2011, čj. 2 As 52/2011-47, stejně jako výše citovaný rozsudek čj. 4 As 19/2007-114). To vyplývá ze zásady presumpce neviny. Jejím nutným důsledkem je také fakt, že pokud nebude mít správní orgán k dispozici indicie svědčící o snížené věrohodnosti svědectví policistů ani verze obviněného, nezbude mu, než vynést osvobozující verdikt (byť taková krystalicky čistá situace bude v praxi nastávat zřídka). V souzené věci nešlo o přestupek, který lze zjistit pouhým okem, ale o změření přístrojem. V případě přestupků pozorovatelných pouhým okem postačuje k prokázání spáchání přestupku svědectví policistů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, čj. 8 As 100/2011–70). V souzené věci se nejednalo o šikanózní jednání ze strany policie ani nestandardní výkon jejích povinností, ostatně to žalobce ani nenamítal a žalobce svou verzi neprokázal, naopak veškeré provedené důkazy a průběh řízení vyvolávají závěr o účelovosti tvrzení žalobce (srovnej vyjádření v záznamu Policie ČR ze dne 14. 6. 2011, že se brání všemi prostředky).

[22] Závěrem soud konstatuje, že nesdílí názor žalobce, že pochybnosti o osobě pachatele přestupku a nedostatečném zjištění skutkového stavu nebyly rozptýleny, naopak, soud považuje provedené dokazování za dostačující k vyslovení žalobcovy viny. Správní orgány ani soud v souladu s § 22 odst. 12 zákona o přestupcích neměly v souzené věci žádnou možnost od uložené sankce upustit. Žalobce byl o možnosti upuštění od zbývajících částí sankce žalovaným řádně poučen. Soud neshledal porušení žádných obecných právních principů, ustanovení zákona, ústavního pořádku ani mezinárodního a evropského práva, ani překročení mezí

správního uvážení či jeho zneužití. Soud rovněž v souzené věci nezjistil existenci okolností vylučujících protiprávnost ani zánik odpovědnosti za přestupek.

[23] Z výše uvedených důvodů krajský soud k žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[24] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žalovaný žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné nad rámec běžné úřední činnosti ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 12. 8. 2013

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně